

BORGERNES MANIFEST

Forslag til en fælleserklæring
ved Johny Noer 2014-12-15

Danmarks Grundlovs 4. bestemmelses ordlyd er ifølge danske borgeres opfattelse klar som solen. Lovtekstens definition er ligefrem som en simpel matematisk ligning; ingen lovgiver vil kunne unddrage sig disse 14 ords afsluttende facts, og ingen dommer vil i sin funktionelle uafhængighed kunne undsige sig deres endelige resultat. Den kortfattede lovtekstformel lyder sådan:

**'DEN EVANGELISK-LUTHERSKE KIRKE
ER DEN DANSKE FOLKEKIRKE OG UNDER-
STØTTES SOM SÅDAN AF STATEN'.**

... hvilket (ifølge denne paragrafs grundlæggende definition) ubestrideligt fører til den konklusion, at dersom den danske folkekirke **ikke** 'som sådan' er og forbliver evangelisk-luthersk, så er og forbliver den ej heller 'som sådan' at være den danske folkekirke.

... af hvilket med sikkerhed kan udledes, at dersom kirken ikke 'som sådan' er og forbliver den danske folkekirke, så omfattes den 'som sådan' ej heller af grundlovens stærke værn og statens tilsagte beskyttelse og støtte.

...hvilket uomgængeligt medfører, at hvis kirken **ikke** længere 'som sådan' er og forbliver evangelisk-luthersk, og derfor ikke længere 'som sådan' er og forbliver den danske folkekirke, og som følge heraf ikke længere 'som sådan' omfattes af grundlovens og statens godtagelse, værn og omsorg, så kan ej heller regenten 'som sådan' (rigets eneste 'borger', der ifølge grundlovens § 6 **ikke** har trosfrihed) 'høre til den danske folkekirke', idet rigets forfatning på det bestemteste i denne 6. paragraf erklærer, at 'kongen **skal** høre til den evangelisk-lutherske kirke' (der ifølge den samme 6. grundlovsbestemmelse **ikke** nødvendigvis omtales som værende identisk med den danske folkekirke)

... hvilket afsluttende medfører den afgørende konsekvens, at hvis den evangelisk-lutherske kirke ikke længere 'som sådan' er identisk med den danske folkekirke, og folkekirken derfor ikke længere 'som sådan' er statens nationalkirke, og rigets dronning af samme grund ej heller kan opfylde grundlovens urokkelige bestemmelse ved 'som sådan' fortsat at tilhøre en folkekirke, der ifølge sin forkyndelse og kirkelige handlinger ikke længere kan betragtes som værende evangelisk-luthersk, - da må også mange af kirkens præster og jævne medlemmer (**ikke** – som dronningen – foranlediget af en grundlovsbestemmelse) men på grund af dybe samvittighedsproblemer og i

overensstemmelse med deres oprigtige, protestantiske tro på Kristus forlade deres sognemenigheder – ja, for enkeltes vedkommende tillige hus, gerning og levebrød.

... hvilket indebærer, at en lov, der illegitimt indfører et ritual, der (som sådan' er i uforsonlig modstrid med en evangelisk-lutherske bekendelse og læremæssige tilhørsforhold til kirkens hoved, Herren Jesus Kristus) ifølge disse borgeres overbevisning og påstand, beviser sig som værende både et farligt undergravende 'angreb mod den offentlige orden' (Grundlov § 67) og en direkte overtrædelse af Danmarks Grundlovs 4. paragraf.

... hvilket indebærer følgende initiativ:

50 DANSKE BORGERE ERKLÆRER HERMED I NI ARTIKLER FØLGENDE:

ARTIKEL 1

... en bestemt kristen lære!

Artikel 1, stk.1

... at Danmarks Grundlovs 4. paragrafs ordknappe indhold og strenge struktur ikke på nogen måde (eller under nogen form for antikristelig undertrykkelse) kan efterlade nogen tvivl mulig, at det er og forbliver en ganske bestemt kristen lære, som den danske forfatning har påbudt og fortsat påbyder den danske stat at støtte, hvilket indebærer, at denne 4. grundlovsbestemmelse (vedr. statens egen accept og fulde anerkendelse) følgelig med metodisk præcision henviser til en bestemt navngiven kirkeretning, der (med betegnelsen 'Den evangelisk-lutherske Kirke') har opnået international godkendelse af sin sunde, protestantiske bekendelse af Jesu og apostlenes lære med det betydelige resultat, at Danmark i det brogede, islamisk, aggressive og moralsk nedbrudte, internationale samfund stadig regnes blandt verdens frie, parlamentariske 'protestantiske lande', hvilket fører til konklusionen,

Stk. 1 a

... at et hvilket som helst dansk lovforslag, der med sigte på indførelsen af en hvilken som helst kirkelig handling (der strider mod det i sig selv uanfægtede retsgrundlag, som er knyttet til den konstitutionelt udpegede nationalkirkes bekendelse) fra første færd på det bestemteste bør afvises af de myndigheder, der har ansvar herfor

Stk. 1b

... thi en sådan handling er (i overensstemmelse med den bagved liggende retsopfattelse af kirkens klare bekendelse) at betragte som en farlig krænkelse af Danmarks grundlov, og forslagsstillerne – hvem de end er – bør stilles til regnskab for dette overgreb.

ARTIKEL 2

... tre særlige begreber

Stk. 1:

... at ordlyden af Danmarks Grundlovs 4. paragraf stiller skarpt på tre særlige betegnelser:

1. 'evangelisk'
2. 'luthersk' og
3. det nytestamentlige begreb: 'kirke'.

Heraf tør udledes, at netop disse tre betegnelser (som hovedemner) bør indtage deres grundlovsbestemte plads i en forfatningsmæssig bedømmelse af statens forpligtelse over for den evangelisk-lutherske kirke. Heraf tør yderligere udledes

Stk.2:

... at selve evangeliet om Jesus Kristus ('evangelisk') i spørgsmålet om en eventuel overtrædelse af den 4. grundlovsparagraf er at betragte som en vægtig retskilde.

Stk.3:

At den tyske reformator, Martin Luther vedrørende hans bekendelse af Bibelen som værende Guds Ord ('luthersk') i en forfatningsretlig undersøgelse af en af danske borgere påstået overtrædelse af grundlovens 4. bestemmelse er at betragte som en central person, hvis skrifter har en overordnet betydning – især hans 'lille katekismus', der i lighed med Den Augsburgske Bekendelse regnes for én af kirkens bekendelsesskrifter

Stk. 4:

... at det nytestamentlige begreb 'kirke' som værende Jesu Kristi menighed er at betragte som en væsentlig del af studiet og tolkningen af den omtalte grundlovstekst.

Stk. 5:

... at hvor disse tre grundlovsbegreber af ansvarlige lovgivere til fordel for en politisk ligestillingsideologi skubbes til side, er en sådan handling at betragte som et grundlovsbrud, og grundlovsovertrædelserne (både verdslige og gejstlige) bør stilles til regnskab herfor.

ARTIKEL 3

... har det nye vielsesritual grundlovsrang?

Stk. 1

... at den forfatningsretlig bedømmelse af, hvorvidt den danske stat ved påbuddet om et for kirken totalt fremmed vielsesritual er i overensstemmelse med nøjere analyse og definition af de 14 ord, som grundlovens 4. paragraf indeholder for dermed...

Stk. 1.6

... at kunne fastslå, hvorvidt den grundlovsrang, som forfatninger (med navns nævnelse) giver Martin Luthers Kristus-funderede, nytestamentlige lære om ægteskabet, (som et skabelses-mandat mellem en mand og en kvinde) også omfatter det nye af staten påbudte kirkelige vielsesritual for par af samme køn.

Stk. 2

... at som statsmagtens funktioner ifølge grundloven er tydeligt fordelt, bør kirkens bibelske holdning til ægteskabet udelukkende ordnes i dets eget myndighedsområde og ikke på nogen måde undergives en anden statsmyndigheds vilkårlighed eller politiske engagement for at denne myndighed dermed kan fremme sit eget socialt-politiske projekt.

Stk. 2a

... at der i den forbindelse foretages en systematisk analyse af, hvorvidt det af den foreliggende lovs forarbejder og videre folketingsbehandling fremgår, at dens grundlag i realiteten **ikke** (som grundloven påbyder) sigter på en hjælpende støtte for kirkens undervisning men udelukkende er en planlagt, politisk motiveret sag om ligestilling, der sigter på at omstyrte Jesu og apostelens lære om ægteskabet.

ARTIKEL 4

... Grundlovsbestemmelses to vægtige ord

Stk. 1

... at det indholdsmæssige kriterium af den 4. paragraf i Danmarks Grundlov kan sammenfattes i blot to af disse seks ord: 'Kirken understøttes **som sådan** af staten'; de to ord 'som sådan' peger som en stadig bindende ordning hen til kirkens lære som absolut værende 'evangelisk-luthersk', hvilket medfører:

Stk. 1a

... at hvis denne præcist udpegede kvalitet ikke i egentlig forstand kan knyttes til en hvilken som helst doktrin eller et hvilket som helst ritual, som staten søger indført i kirken, tillader hverken kirkens bekendelse eller Danmarks Grundlov, at en sådan handling gennemføres, hvilket indebærer

Stk. 1b

... at hvis en sådan grundlovsstridig handling alligevel gennemføres, er kirken ikke længere omfattet af statens forfatningsbetingede hjælp og værn, idet den ikke længere opfylder grundlovsbestemmelsens absolutte krav om at være og forblive evangelisk-luthersk, hvilket har som følge:

Stk. 1c

... at (i så tilfælde) ej heller monarken kan 'tilhøre' en kirke, der har indført én ifølge kirkens evangelisk-lutherske bekendelse fremmed lære, og hvis kirkelige handlinger herefter vil kunne udføres ved direkte, antikristelige ritualer, der som sådanne vil være i åbenlys modstrid med Grundlovens 6. paragraf, som kortfattet og strengt påbyder regenten **ikke** at tilhøre nogen anden kirke end den evangelisk-lutherske kirke.

ARTIKEL 5

... den fremtidige retsbeskyttelse af det kristne livssyn

Stk. 1

... at det imidlertid er nødvendigt, for at 2012-loven om kirkelige homovielser med sikkerhed kan stemples som grundlovsstridig, at endog de uundgåelige, svære følger af betydelig politisk og social betydning til stadighed iagttages ud fra den 4. grundlovsbestemmelses fulde ordlyd, hvilket som et kernebegreb vil medføre:

Stk. 1a

... at netop lovtokens klare udsagn i al fremtid vil bidrage til at styrke de statslige myndigheders respekt for den særlige retsbeskyttelse, som denne grundlovsparagraf tildeler det danske, kristne livssyn og evangeliets uhindrede forkyndelse over det ganske rige, hvilket i dette tilfælde fastslår,

Stk. 1b

... at den absolutte forudsætning for en domstols underkendelse af den nyligt gennemførte lov om kristelig indgåelse af ægteskab af personer af samme køn er ubrydeligt forbundet med den givne lovtokst, der ikke (som nogen fejlagtig vil hævde) på noget punkt henviser til 'det religiøse sindelag i befolkningen' eller til 'en medie-påført anskuelse – men udelukkende til den klare forståelse, at loven om Jesu Kristi læres fortrinsret i den danske grundlov ikke på nogen måde kan omgås.

ARTIKEL 6

... ministre og dommere skal søge loven opfyldt

Stk. 1

Eftersom sagen om indførelse af et kirkeligt vielsesritual for par af samme køn har skabt og fremover vil skabe en overvejende humanistisk betonet mediebevågenhed, er det vigtigere end nogensinde, at dommerne (som det hedder i grundlovens § 67) ' i deres kald **alene** har at rette sig efter loven'. De bitre politiske og sociale konsekvenser af en nødvendig ændring af loven må helt og holdent blive politikernes sag. Det er og forbliver en krænkelse af dommernes uafhængighed, hvis det på grund af en folkestemning eller et folkeflertal fordres, at domstolene skal forstå grundlovens definition af ordet 'folkekirke' på en anden måde end forfatningens ordlyd angiver, hvilket yderligere medfører:

Stk. 2

... at det tillige er ministerens ansvar som leder af et ministerium samt at det nøje henregnes til hans embedsførelse, at intet lovforslag fra hans hånd tør være af en sådan beskaffenhed, at ministeriets embedsmænd på noget tidspunkt har fundet anledning til at advare mod forslaget eventuelle krænkelse af grundloven, samt

... at dette især gør sig gældende, hvis hans ministers underskrift kan påvises at være en forulempelse af dronningens påbudte trosforhold (ministeransvarlighedsloven § 4), thi regentens fredhellige person står som garant for, at ingen fremmed lære eller noget fremmed ritual indføres i kirken.

ARTIKEL 7

... når staten fremmer tilbedelsen af andre guder

Stk. 1

Ved at åbne for fremmede, dominerende religioner kan det forekomme, at forfatningens klare ordlyd i Grundlovens 4. bestemmelse tilsidesættes, thi her er det tydeligt påbudt

Stk. 1a

... at Danmarks Grundlovs 4. paragraf understreger en ubrydelig juridisk-politisk-religiøs norm, når denne bestemmelse åbenlyst giver den protestantiske reformator, Martin Luther, håndslag med hensyn til hans lære om forholdet mellem den evangelisk-lutherske kirke og staten, thi her er det yderligere påbudt:

Stk. 2

... at netop denne lære om staten som grundloven engang for alle siger god for, præciserer, at øvrighedens gode forvaltning viser sig deri, at den styrer og lægger forholdene sådan tilrette, at borgeren får mulighed for at forstå og efterleve Bibelens ti bud, men at øvrigheden bør være indforstået med, at hvis den hindrer borgeren i at følge denne ordening og tværtimod indfører andre religiøse ordninger eller fremmer tilbedelsen af andre guder, så vil mange borgere gøre det klart, at de i denne sag må 'adlyde Gud mere end mennesker' (Ap.G.5:29).

ARTIKEL 8

... der vil opstå internationalt krav om afvigelse af dansk åndelig suverænitet

Stk.1

... at ligesom danske borgere ved folkeafstemningen i juni 1992 blankt afviste en afgørende traktat i Den europæiske Union (hvilket førte til, at Danmark tog forbehold over for visse nye samarbejdsområder) sådan er det nu tilfældet

Stk.1a

... at øjeblikket er kommet, hvor danskerne atter står overfor at gøre gældende, at det ikke er alt i det nye Europa, som danske borgere kan identificere sig med! Hermed menes,

Stk.1b

... at der bl.a. eksisterer danske, suveræne, kristne værdier, der er inkorporeret i Danmarks Grundlov, som et voksende internationalt pres om 'ligestilling', nu søger at omstyrte, for dermed at åbne mulighed for andre religioners indtrængen, hvilket stiller skarpt på

Stk.2b

... at nye 'ligestillingskrav' om 'afvigelse af dansk suverænitet' ikke sigter på politiske bestemmelser men på den åndelige dimension, der har at gøre med den forret, som Danmarks Grundlov giver det danske, kristne, protestantiske livssyn, hvilket medfører

Artikel 3

... at den danske stat som en del af det europæiske fællesskab nu søger at virkeliggøre åndelige, religiøse og etiske mål, som har deres oprindelse i forhold, der endog ligger uden for den kompetence, som Danmark har givet EU.

ARTIKEL 9

... ikke kun et moralsk spørgsmål!

Stk. 1

... at indførelsen af et dansk, fremmed, antibibelsk og antibekendelses-kirkeligt ritual i dette tilfælde ikke blot på det dybeste anfægter kirkens tro og lære, men er og fremdeles bør betragtes som en overtrædelse af et faktisk, eksisterende, juridisk system, der udgør selve grundlaget for al dansk lov og orden, hvilket karakteriseres ved,

Stk.1a

... at det for sagsøgerne ikke blot er et moralsk spørgsmål, som staten har tilladt sig at lægge som en tung samvittighedsbyrde på mange borgeres skuldre, men det er og forbliver et centralt spørgsmål for dansk lovgivning, om det i det hele taget er 'legitimt' for den verdslige øvrighed at handle sådan over for rigets nationalkirke?

Stk.1b

... at der i dette tilfælde altså ikke er tale om (hvad medierne fejlagtigt søger at gøre til det afgørende spørgsmål) en slags 'løsagtig moraltest', der foretages, men at det er og bør fremdeles være en 'præcis juridisk test', hvor en underkendelse af en allerede indført lov søges gennemført! Om dette bør tilføjes

Stk.1c

... at en sådan underkendelse af en allerede indført dansk lov tidligere har fundet sted ved en velkendt højesteretsdom (refereret i ugeskrift for retsvæsen 1999, side 841), hvor retten fandt, at en usædvanlig fremgangsmåde havde været anvendt for at få denne lov gennemført; de generelle regler havde ikke været fulgt og den nøje angivet procedure for sager af den art var ikke blevet efterkommet. Af denne grund blev den omtalte lov kendt ugyldig og kan ikke længere anvendes...

(Rækken af artikler vil fremover blive føjet til manifestet, eftersom de i forbindelse med den forestående udvikling vil udforme sig).